

ἀποκουρεύω (II), Πόντ. (Κερασ. κ.ά.) ἀπογουρεύω Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.) Μετοχ. 'πεγουρεμένος Πόντ.

'Εκ τῆς προθ. ἀπό και τοῦ ρ. κουρεύω (ἐκ τοῦ Τουρκ. *kurmak*).

1) Διαλύω τι εἰς τὰ ἐξ ὧν σύγκειται ἐνθ' ἄν.: 'Αποκουρεύω τὴν σιάνην (τὸν ὑφαντικὸν ἱστὸν) Κερασ. 2) Μέσ. τοκομίζω τὰ σκεύη καὶ ἐπιπλα τῆς οἰκίας καὶ ἀπέρχομαι Πόντ. (Κερασ.) β) Μεταφ. ἐξαντλοῦμαι, καταβάλλομαι ἔκτα κόπου, λύπης κττ. ἐνθ' ἄν.: 'Ἄσμ.

Γέρωσ νὰ ἔτον τὸ ἔκλαιγεν, κοτζός, 'πεγουρεμένος Πόντ.

ἀποκουρίζα ἡ, Πελοπν. (Βούρβουρ.)

'Εκ τῆς προθ. ἀπό και τοῦ ρ. κουρεύω.

'Ακρον κλάδου κλαδευθέντος παλαιότερον: Με πῆρε νὰ ἀποκουρίζα 'κεῖ ποῦ κλάδενα. Πβ. ἀποκουρίζω 3.

ἀποκουρίδι τό, Χίος 'ποκουρίδιν Κύπρ.

'Εκ τοῦ ρ. ἀποκουρεύω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι. Διὰ τὸν σχηματισμὸν ἰδ. ΒΦάβην ἐν 'Αθηνᾷ 45 (1933) 259.

Πληθ., τὰ μετὰ τὴν κουράν ὑπολειπόμενα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἐπὶ τοῦ προβάτου μαλλία.

ἀποκουρίζω ἀμάρτ. 'πογκουρίζω Κύπρ.

'Εκ τοῦ οὐσ. ἀπόκουρο.

'Αρχίζω νὰ παρακμάζω, ἐπὶ τῶν λαχανοκήπων κττ. κατὰ τὴν τελευταίαν καρποφορίαν: 'Ο τῆπος μου ἐπογκούρισε.

ἀποκούριν (I) τό, ἀμάρτ. ἀποκούρ' Πόντ. ('Αμισ. Σάντ.)

'Εκ τῆς προθ. ἀπό και τοῦ οὐσ. κουρίν.

1) Ὑπόλειμμα κεκαυμένον χονδρὸν ξύλου 'Αμισ. Συνών. ἀποκαῖδι 1, ἀποκάμιν. 2) Ξύλον ἐκ τοῦ ὑπογείου κορμοῦ ἢ ἐκ τῶν ριζῶν τοῦ δένδρου ἀποκοπτόμενον Σάντ.

ἀποκούριν (II) τό, ἀμάρτ. 'πογκούριν Κύπρ.

'Εκ τοῦ ρ. ἀποκουρίζω.

Πληθ., οἱ μετὰ τὴν συγκομιδὴν ὑπολειπόμενοι καρποί, οἱ διὰ δευτέρας συλλογῆς λαμβανόμενοι. Συνών. ἀποκομμα 1 γ, ἀπόκουρο 3 β.

ἀπόκουρο τό, Εὐβ. (Κάρυστ.) Πελοπν. ('Αρκαδ. Καρδαμ. Μάν. Μεσσ. κ.ά.) 'πόκουρον Κύπρ. 'πόγκουρον Κύπρ. (Καρπασ. κ.ά.)

'Εκ τῆς προθ. ἀπό και τοῦ οὐσ. κουρά.

1) Συνήθως πληθ., τὰ μετὰ τὴν πρώτην κουράν διὰ δευτέρας κουράς λαμβανόμενα μαλλία ἀπὸ τῶν προβάτων Πελοπν. ('Αρκαδ. Καρδαμ. Μεσσ. κ.ά.) 2) Ἀπόκομμα ξύλου Εὐβ. (Κάρυστ.) Κύπρ.: *Ἡῦρα κάμποσα ἀπόκουρα τσαὶ φόρτωσα Κάρυστ.* 3) Μεταφ. α) Παῖς οὐχὶ καθ' ὅλα ἄρτιος, μικρόσωμος, ἀσθενικὸς Πελοπν. (Μάν.) β) Οἱ μετὰ τὴν συγκομιδὴν ὑπολειπόμενοι καρποὶ ἐπὶ δένδρων ἢ ἄλλων φυτῶν ἢ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, οἱ διὰ δευτέρας συλλογῆς λαμβανόμενοι, συνήθως ἐπὶ κερατέων, ἐλαιῶν, ἀμτέλων, σικυῶν Κύπρ. (Καρπασ. κ.ά.): *Τὸ πιτόνιν τοῦτον ἔμ' 'πόγκουρον.* Συνών. ἀποκομμα 1 γ, ἀποκούριν (II).

ἀποκουταμός ὁ, ἀμάρτ. ἀπουκ'ταμός Στερελλ. (Αἰτωλ.) 'Εκ τοῦ ρ. ἀποκουτταίνω.

Μώρανσις, ἀποβλάκωσις: *Ἀπουκ'ταμός 'λότιλα σ' ἔπασι, καημένι!*

ἀποκουτταίνω, ἀποκουταίνω Λεξ. Αἰν. ἀπουκ'ταίνου Στερελλ. (Αἰτωλ. κ.ά.) ἀποκουτταίνω κοιν. ἀπουκ'τταίνου βόρ. ιδιῶμ.

'Εκ τῆς προθ. ἀπό και τοῦ ρ. κουτταίνω, παρ' ὅ και κουτταίνω.

1) Καθιστῶ τινα ἐντελῶς κουτόν, ἀνόητον, μωραίνω κοιν.: *Τὸν ἀποκούτιανε ἡ γυναῖκά του.* 2) 'Ενεργ. ἀμτβ. καὶ μέσ. μωραίνομαι κοιν.: *'Αποκούτιανε ἀπὸ τὰ γεράματα κοιν. 'Απουκ'τάθ'κα τώρᾳ 'ς τὰ γιράματα Αἰτωλ. Πάει οὐ τάδε, ἀπουκουτιάθ'κι Ζαγόρ.*

ἀποκούτουρος ἐπίθ. Εὐβ. (Κονίστρ.) 'ποκούτουρος Εὐβ. (Κονίστρ. κ.ά.)

'Εκ τῆς προθ. ἀπό και τοῦ ἐπιθ. κουτουρός.

Τολμηρός: *'Ποκούτουρος ἄθρωπος, ὅ,τι τοῦ κατεβῆ κάμνει.*

Συνών. ἀποκοτερός.

ἀποκούτρουλος ἐπίθ. Νάξ.

'Εκ τῆς προθ. ἀπό και τοῦ ἐπιθ. κουτρουλλός.

'Επὶ παιδίου, μικρός, θωπευτικῶς: *Εὐτὸ πρὸ εἶναι τὸ κουτρουλό μας καὶ τὸ ἀποκούτρουλό μας.*

ἀποκούτρουφας ὁ, Σέριφ.

'Εκ τῆς προθ. ἀπό και τοῦ οὐσ. κούτρουφας.

Τὸ κατὰ τὸ ἰνίον μέρος τῆς κεφαλῆς. Συνών. ἀντι-κούττικας, κούττικας.

ἀποκουτσαίνω σύννηθ.

'Εκ τῆς προθ. ἀπό και τοῦ ρ. κουτσαίνω.

1) Καθιστῶ τινα ἐντελῶς χωλόν: *Κοίτα μπρός σου καὶ μ' ἀποκούτσανε!* 'Ἦτανε κουτσός, τώρᾳ ποῦ ἀρρώστησε ἀποκουτσαῖθηκε. 2) 'Επὶ ἐπίπλων, ταράττω τὴν εὐστάθειαν: *Πῆγε νὰ διορθώσῃ τὸ τραπέζι καὶ τὸ ἀποκούτσανε.*

ἀποκουτσοσυριάζω Πελοπν. (Μάν.)

'Εκ τῆς προθ. ἀπό και τοῦ ρ. κουτσοσυριάζω.

Καθιστῶ τινα τελείως ἀνίκανον πρὸς ἐργασίαν, ἀκίνητον, οἶονεὶ κούτσοσυρο: *Τὸν ἀποκουτσοσυρίασε ἡ ἀρρώστια. Με τοὺς ρευματισμοὺς ἀποκουτσοσυρίαστηκα. Τί νὰ κάμω ἢ κακομοῖρα ποῦ μ' ἔχει ὁ Χάρως ἀποκουτσοσυριασμένη!*

ἀποκουτσοσυρώνομαι ΓΣουρῇ 'Απαντ. 1,41

'Εκ τῆς προθ. ἀπό και τοῦ οὐσ. κούτσοσυρο.

Γίνομαι, καταντῶ κούτσοσυρο: *Νὰ πάω πάλι νὰ ἀποκουτσοσυρωθῶ;*

ἀποκουφαίνω κοιν.

'Εκ τῆς προθ. ἀπό και τοῦ ρ. κουφαίνω.

Καθιστῶ τινα ὁλως κωφόν: *'Ἡ ἀρρώστια τὸν ἀποκούφανε.*

ἀπόκουφος ἐπίθ. ΓΒλαχογιάνν. Τὰ παληκάρ. 99

'Εκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ὑπόκωφος.

'Ελαφρῶς θορυβώδης, ὁ μετὰ βοῆς βαθείας, ὑπόκωφος: *'Ανέβαινε ἀποκάτου βαθὺ καὶ ἀπόκουφο τῆς στέρας τὸ μονγγὸ ἀνατάραμα σὰ θεοῦ ἀλυσσοδεμένον.*

ἀποκοφτὰ ἐπίρρ. Θήρ.

'Εκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. ἀποκοφτός.

Κατ' ἀποκοπὴν Θήρ. Συνών. ἀποκοφτικά.

ἀπόκοφτα ἐπίρρ. ἀμάρτ. 'πόκοφτα Κύπρ.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. ἀπόκοφτος.

'Αφθόνως, ἀλογάριαστα, ἀμέτρητα Κύπρ.: *Φρ. Ἡῦρες 'πόκοφτα, τρώεις 'πόκοφτα. Τρώεις ἄκοπα τῶαὶ βγάλ-λεις 'πόκοφτα (εἴρων. ἐπὶ πολυφάγου καὶ κατ' ἀκολουθίαν πολλὰ ἀποπατοῦντος).*

ἀποκοφταρούδι τό, Κεφαλλ.

'Εκ τοῦ οὐσ. *ἀποκοφτάρει καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούδι.

Τὸ ἀπογαλακτισθὲν βρέφος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποκόλλιν.

